

...96

NOAPTEA UMBRELOR

de **Horia
Lovinescu**

TEATRUL „NOTTARA“
5 iunie 1982

Sfârșit de stagiune. Cald. Simbătă. În mica sală studio a Teatrului „Nottara“ rămân destule scaune goale. Calitativ, spectacolul nu a cîștigat față de primele reprezentafii. De pierdut, însă, a mai pierdut, chiar dacă nu prea avea de unde.

Ne-a dezamăgit Dorin Varga, manifestînd vădite semne de oboseală, neglijență, inconsecvență stilistică, fapt ce contribuie serios la păgubirea reprezentafiei. Față de premieră, regresul e observabil și la Gilda Marinescu, care își expediază, pe alocuri, rolul, oferindu-ne un personaj descărnat, neconvingător.

Revelația spectacolului e Alexandru Repan, jocul său avînd pregnanță, greutate și vigoare. Creația lui Repan apare acum mai împlinită, îmbogățită în substanță și în expresivitate. Dar comunicarea cu partenerii nu îi reușește, și aceasta, firește, nu din vina lui. Învierea spectacolului, în partea a doua, i se datorează în întregime.

Distribuția a suferit o singură schimbare, Elena Bog înlocuind-o pe Eugenia Bădulescu. Interpreta conturează cu eleganță, si-

guranță și rafinament un personaj căruia partitura i-a conferit date vagi. Buni, în rolurile lor episo-dice, și ceilalți doi actori (Constantin Brezeanu și Valeriu Preda) care o însoțesc în apariția ei scenică. Păcat că rezolvarea regizorală a pasajului respectiv e defectuoasă, cum, dealtfel, a fost dintru început.

Elena NESTOR

...149

GAIȚELE

de **Al. Kirițescu**

TEATRUL NAȚIONAL
30 iunie 1982

Un glas catifelat (Val Plătăreanu) anunță la megafon că Draga Olteanu-Matei, Silvia Popovici, Florina Cercel, Ioana Bulcă, Ileana Stana Ionescu, Raluca Zamfirescu, Coca Andronescu, Florin Piersic, Gheorghe Dinică, Marin Moraru, toți de la Naționalul bucureștean, aflat în turneu pe litoral, urmează să joace la grădina de vară din Neptun *Gaițele* de Al. Kirițescu. Sub privirile nerăbdătoare a sute de spectatori (maturi, tineri și mulți, foarte mulți preșcolari), siguri de adeziunea unanimă, își fac apariția, în ropote de aplauze, vedetele. Evenimentele acțiunii sînt dilata-te în funcție de inspirația momentului și apar improvizații de o calitate îndoielnică, la care rîd în-ți (culmea!) „autorii“ lor. Dacă, la așa-zisa premieră din 1978, piesa căpă-tase accente, discutabile,

de vodevil și, respectiv, de melodramă, acum recunoaștem cu greu replicile: se recurge la jocuri de cuvinte vulgare, penibile, inventîndu-se „text“, și abuzîndu-se tautologic de gesturi inutile. Vertiginos, actorii alunecă pe panta unei inexplicabile, regretabile gratuități. „Succesul de turneu“, sub semnul căruia a fost de la început gîndit acest spectacol, nu poate scuza nici licențele de gust, nici pe cele de etică profesională. Încearcă să se opună tendinței generale Silvia Popovici și Florina Cercel, parțial Raluca Zamfirescu și Coca Andronescu.

Irina COROIU

...168

MOBILĂ ȘI DURERE de Teodor Mazilu

TEATRUL „BULANDRA“
12 iunie 1982

Umorul lui Mazilu su-praviețuiește perfect, piesa a biruit regia, textul s-a dovedit mai puternic. Replicile „sună“ excelent, spectatori aplaudă prompt. Actorii au căpătat nu știința, ci plăcerea de a roști firesc paradoxurile, sugerînd în chintesență mentalitatea escrocului din zilele noastre. Asimilînd și „experiența“ cizmarului cel drept al lui Bul-

gakov, Petre Lupu evolu-ează cu o mobilitate me-reu imprevizibilă și o cre-dință în personaj, remar-cabilă. Constantin Flores-cu, identificându-se tot mai mult cu Sile Gurău, a cîștigat în pondere, alter-nînd judicios acreala par-venitului cu șmecheriile „prostului” mazilian. Tora Vasilescu și-a rotunjit compoziția de față „cum-secade”, obsedată de că-pătuială, jucînd cu tempe-rament atît scenele senti-mentale, cît și pe cele de autoritate. Ovidiu Schu-macher profită de avan-tajul unui glas vibrant, prin care insinuează o de-tașare superioară. Cu a-ceeși debordantă energie, Lucia Mara reușește acum să convingă. N. Luchian Botez nu izbuteste să-și susțină pe deplin eroul, în confruntarea nulițărilor pe-riculoase.

Deoarece s-a renunțat la un element greoi din decor (vehicolul), sceno-grafia lui Dan Jitianu eta-lează mai clar concepția regizorului Nicolae Scar-lat: sordidul unei lumi, surprins din perspectiva gangurilor, a curților dos-nice. Petrecerea din final — ipoteza „unui vis ab-surd” — rămîne ca soluție parțial acoperită, pentru că figurația este amorfă. În schimb, ultima imagi-ne, ieșirea prin-o trapă-gură de canal a persona-jului Gore, insul măcinat de morbul ascensiunii, su-gerează stigmatizarea unei categorii morale, cea a pa-razitismului.

I. C.

...70

COPIL LUI KENNEDY

de Robert Patrick

TEATRUL FOARTE MIC
26 mai 1982

Fluent, viu, incitant, spectacolul își păstrează calitățile și buna ținută remarcate la primele re-prezențării, captînd atenția publicului. Ritmul este supravegheat, accentele, a-decvate. Asupra actorilor nu s-au așternut nicide-cum rutina sau oboseala, ci, dimpotrivă, e evidentă, la fiecare, perseverența în finisarea partiturii. Excel-lență, Tatiana Iekel: se simte rodul eforturilor în studierea și gîndirea rolu-lui, actrița adaugă nuanțe rafinate, ajungînd la un maximum de șlefuire. Îl regăsim pe Ștefan Iorda-che, meritînd în aceeași măsură aprecierile obți-nute la premieră, prin de-monstrația lui de virtuozitate și măiestrie. El a dobîndit, pe parcurs, o se-rie de tonuri mai grave și o mai pronunțată notă de tragism al gesticii. Pa-pil Panduru e expresiv, cu efecte bine studiate. Fără a se fi bucurat de o partitură generoasă, Va-lentin Popescu își face ro-lul cu vigoare și cu do-zajul necesar. Dinu Manolache pare că și-a re-con-ceptut în întregime perso-najul, insistînd îndeosebi asupra corelației dintre textul vorbit și mișcarea în spațiul scenic. Ioana Pavelescu a ținut seamă de unele obiecții formula-te, după premieră, de cri-tica de specialitate. I-am reproșat, totuși, un oare-care minus de combustie lăuntrică, deși dovedește a fi pătruns foarte bine sen-surile rolului. O modifi-

care intervenită față de distribuția inițială: Magda Popovici, în Carla. Actrița a reușit să se integreze echipei, realizînd un per-sonaj în care demonstrează nebaneuite resurse compoziționale.

E. N.

...73

EXAMENUL

de J. P. Gawlik

TEATRUL NAȚIONAL
6 iunie 1982

Spectacolul pare, în mo-mentul de față, ceva mai dezorganizat. Dar nu cu mult, fiindcă o anume im-presie de dezorganizare a existat chiar la premieră.

Din partea regiei (Cris-tian Munteanu), s-ar fi cuvenit însă, pe parcurs, tentative de îmbunătățire. E clar însă că ele nu au existat.

Cei mai mulți dintre ac-tori joacă fără plăcere, to-tuși cuviincios. Interpre-tările sînt de niveluri di-ferite, mergînd de la bine și foarte bine (Olga Delia Mateescu, Ion Marinescu, Matei Alexandru) pînă la slab (Constantin Dinulescu). Acesta din urmă, încercînd să-și perfecțio-neze pe parcurs jocul și căutînd să realizeze o ca-ricatură a personajului, a-juunge la caricatura rolu-lui. Puțin ezitantă la început, pînă „se încălzește”, Olga Delia Mateescu își abordează admirabil per-sonajul, însuflețindu-l și cucerind sala. Intrînd în scenă în locul Cezarei Da-finescu, foarte tînăra Fel-licia Popică se dovedește corectă.

În concluzie, un specta-col care a fost, de la început, neinteresant și mono-ton.

E. N.